

var mere rart at bruge det Navn, det er en Tilskyndelse for de fremragende Opdrættere, som ønske at sætte sig et højere Maal end den almindelige Avl, til at slutte sig sammen for ved fælles Arbejde, ved Udveksling af Kritik og Erfaringer at højne Avlen og derved tjene det hele til Gavn. Man har sagt, at det vilde skade de almindelige Kvægavlsforeninger. Jeg kan ikke se dette, den højtærede Landbrugsminister har allerede nævnt, at der er følelig Mangel paa Handyr, paa Stamdyr til Brug for Kvægavlsforeningerne. Jeg kan tale med af egen Erfaring derom. Naar en Kvægavlsforening mangler en Tyr, er det ikke let at skaffe en saadan af god Afstamning til overkommelig Pris, og et af de Formaal, som disse Foreninger skulde have, er at skaffe et rigtigt godt Materiale til Veje til Brug for Kvægavlsforeningerne. Endvidere vilde de tjene som et godt Eksempel, gennem dem vil der spredes Kendskab til rationel Avl og Pleje. Men endelig forekommer det mig, naar man ser paa denne Sag fra Lovgivningsmagtens, fra Bevillingsmagtens Side, at det maa tjene Forslaget til anbefaling, at det er en Udvikling af noget allerede bestaaende.

Jeg kunde tænke mig, at nogle ærede Medlemmer af Tinget, som ikke vare særlig inde i denne Sag, vilde sige: Nu have vi i en Aarrække bevilget Penge til Kvægavlsforeningerne, er det ikke Tid at stoppe? Det forekommer mig, at Svaret derpaa er, om der i disse Foreninger rummes en Udviklingsmulighed, en Mulighed for en gradvis Stigen mod højere Maal, og dette er Tilfældet. Derfor forundrer det mig, hvis man ikke her paa Rigsdagen vilde kunne følge med i den Udvikling, der foregaar ude i det praktiske Liv. Man har frygtet for, at der skulde ske en stor Udvandring fra Kvægavlsforeningerne, at de skulde tyndes ud. Det behøver man sandelig ikke at frygte for. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds har allerede nævnt, at Fordringerne ere meget strengere for at kunne faa Del i de Bevillinger, her ere nævnte. Nu spørger det ærede Medlem, hvad der vil ske, om Hovedet vilde blive hugget af Foreningerne, naar Antallet 40 gik ned til 39. Saa blodtørstig vil Landbrugsministren sikkert ikke være, men han vil gøre, hvad han er nødt til at gøre ved alle de Forholdsregler, som træffes ved dette Lovforslag, naar Betingelserne for at nyde godt af dem briste. Det ærede Medlem ved jo godt, at det ikke er noget nyt — det gælder Dyrskuerne: Dersom

et Dyr sendes ud af Landet, inden et Aar er omme, maa Præmien tilbagebetales — naar vi i Kvægavlsforeningerne anskaffe et Dyr, som ikke opfylder de Forpligtelser, Loven foreskriver, maa vi tilbagebetale enten det hele eller en forholdsmæssig Del af det Statstilskud, Foreningen har faaet, og det samme vil være Tilfældet her. Jeg antager og føler mig overbevist om, at den højtærede Landbrugsminister vil fortolke Loven paa en retfærdig og lempelig Maade. Over for en øjeblikkelig Afgang, en øjeblikkelig Nedgang til 39, som meget hurtigt bringes op igen, vil den højtærede Landbrugsminister sikkert ikke skride ind, men hvis det viser sig, at Antallet i et Aar eller et vist Maal af Tid gaar for langt ned, maa disse Foreninger ligesom alle andre Foreninger tilbagebetale, hvad de have faaet, eller maa undvære det for Resten af Tiden.

Jeg skal gaa over til at omtale Lovforslagets § 20 med Udvalgets Ændringsforslag Nr. 29. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds dvælede i Gaar udførligt ved de saakaldte Kvægavlscentre og gav en Oversigt over disse Centres Historie i alt Fald her paa Rigsdagen. Det ærede Medlem maa ikke tage mig det ilde op, at jeg udtaler en Formodning om, at denne Oversigt og denne det ærede Medlems Tale var forberedt til en anden Lejlighed, thi det ærede Medlem ved jo saa godt som vi alle, at disse Avlscentre ligge i deres sidste Krampetrækninger. Det blev næsten en Ligtale, han holdt over Avlscentrene. Men naar det ærede Medlem har holdt sin Ligtale, maa det ogsaa være mig tilladt at bede en kort Bøn ved Kisten. Det er meget modstræbende, maa jeg sige, at jeg har sluttet mig til Udvalget med Hensyn til den Form, man har givet § 20 nu. Jeg maa tilstaa, at jeg har set noget udmærket i disse Avlscentre, men det har bestandig mødt mig — og det forekommer mig ogsaa, at det har været Tilfældet i det ærede Medlems Omtale af dette — at man ikke rigtig har Øje for, hvad der er det centrale i denne Foranstaltning. Det, jeg ser som Hovedsagen, er den officielle Undersøgelse gennem en toaars Konkurrence af de fremragende Stammers og Besætningers Produktionsevne og Avlssoliditet gennem flere Generationer, det er dette, at de fremragende Stammer, som have vundet sig et Ry ved Dyrskuerne og ude i den almindelige Opinion blandt Landmændene, blive tvungne til at lægge Papirerne paa Bordet, saa man blev i Stand til at faa Vis-